

Kolme kehrääjää

Oli muinoin laiska tyttö, joka ei kehrätä viitsinyt, eikä äiti häntä tuohon työhön saanut, vaikka kuinkakin kehoitti. Viimein äidiltä loppui mielen-maltili ja hän kerran suuttui niin kovasti, että löi tyttöä, josta tuo rupesi ääneensä itkemään. Juuri silloin osasi kuninkaan puoliso kulkea sieltä sivuitse ja porun kuultuansa käski tämä pysäyttää hevoset, meni huonehesen sekä kysyi äidiltä, miksi hän tytärtään niin kovin rankaisi, että paha parkuna kadulle kuului. Vaimo ei silloin kehdannut kertoa, mitenkä hänen tyttärensä oli laiska, vaan sanoi: "minä en millään saa häntä kehräämästä, vaan yhä aina hän rukkiansa hyrryttelee, ja minä olen köyhä enkä kykene hänelle pellavia tarpeeksi hankkimaan." Tähän kuningatar vastasi: "minusta ei mikään ääni suloisempi, kuin rukin-pyörän hyrinä, enkä koskaan ole paremmalla tuulella, kuin tuota kuullessani; laskekaa tyttärenne minun mukahani linnaan, eipä minulta pellavia puutu, vaan kyllä tyttö siellä kehrätä saapi vaikka kuinkakin paljon." Äiti tästä aivan ihastui ja kuningatar otti tytön mukaansa. Heidän sitten tultuansa linnaan tämä tyttösen saatti kolmeen kamariin, jotka laattiasta kattoon olivat mitä hienoimpia pellavia täpö täynnänsä. "Kehrää nyt minulle nämät pellavat," sanoi hän, "ja kun tuo työ on sinulta valmistunut, saat vanhimman poikani puolisoskes; vaikka sinä olet köyhä, en minä siitä huoli, sinun väsymättömässä ahkeruudessa on kyllä myötäjaiset oivallisetkin." Tyttö pahanpäiväisesti pelästyi, sillä olipa vallan varma, ett'ei hän noita pellavia saisi kehrätyksi, vaikka hän kolmenkin sadan vuoden vanhaksi eläisi ja joka päivä aamusta iltaan olisi ahkerimmassa työssä. Yksikseen jäätyänsä rupesi hän sentähden itkemään ja istui sitten siinä itkein sekä työhön ryhtymätä koko kolme päivää. Neljäntenä päivänä tuli kuningatar ja rupesi nähtyänsä, ett'ei vielä mitään ollut kehrätynä, tuota kummastelemaan, mutta tyttö itseänsä sillä puolusteli, että hän äitinsä kotoa kovin kaipasi, josta syystä häneltä oli mahdottomaksi käynyt mihinkään toimeen ryhtyminen. Tämä kuningattarelle mieleen, mutta lähteissänsä hän sanoi tyttölle: "huomenna sinun pitää ruveta työhön."

Kun sitten tyttö taas oli yksinänsä, eipä hän ollenkaan ymmärtänyt, mikä nyt neuvoksi, ja astui huolissansa akkunan ääreen. Silloin hän näki kolme vaimoa

tulevan, joilla oli yhdellä leveä lättä-jalka, toisella niin iso ala-huuli, että se leu'an peräti peitti, jopa roikkui alemmaksikin, ja kolmannella tavattoman leveä peukalo. Nämät pysähtyivät akkunan eteen, katsahtivat sinne ylös ja kysyivät työltä, mikä häntä vaivasi. Hän heille valitti tuskansa ja he hänelle apuansa tarjosivat sanoen: "jos lupaat käskeä meitä häihis, etkä häpee meidän seuraamme, vaan kutsut meitä tädikses ja lasket meidät hää-pöytähän istumaan, kyllä me sinun puolestas nuot pellavat piankin kehräämme." - "Aivan mielelläni minä tuon teen," vastasi tyttö, "tulkaa vain sisälle ja ryhtykää pian työhön." Sitten lasi hän nuot eris-kummaiset vaimot sisälle ja teki heille tilaa ensimmäiseen kamariin, jonne istumaan menivät, kehruu-työtänsä kohta alkaen. Yksi lankaa veti kuontalosta ja polki rukkia, toinen lankaa kasteli, kolmas sitä kiersi sekä löi sormellaan pöytähän, ja joka lyönniltä putosi laattialle mitä hienoimpia lankoja kaksikymmentä pasmallista. Kuningattarelta tyttö nuot kolme kehrääjää salasi ja näytteli, milloinkaan vain tämä kävi siellä, hänelle aina, miten lankoja oli kosolta karttunut, eikä kuningatar kiitosta säästänyt. Kun ensimmäisestä kamarista kaikki oli kehrätty, mentiin toiseen sekä sitten kolmanteen, ja piampa sieltäkin pellavat loppuivat. Nyt jätti nuot kolme vaimoa tytön hyvästi, sanoen lähteissänsä: "älä vain unhoita, mitä olet meille luvannut, sillä jos sanassas pysyt, siitä onnesi alku."

Kun tyttö kuningattarelle oli näyttänyt pellavista tyhjästä kamarit sekä tavattoman suuret lanka-kasansa, rupesi tämä häitä valmistamaan ja sulhanen siitä oli iloissansa, että hän näin kätevän ja ahkeran puolison saisi, sekä kehui kovasti morsiantansa. "Minulla on kolme tättä," sanoi tyttö, "ja koska he minulle ovat paljon hyvää tehneet, en mielelläni soisi heitä onneni päivänä unohdetuiksi; sallikaa siis, että heitä häihin kutsun ja että heidät juhla-pöytään lasketaan." Kuningatar ja ylkä tähän suostuivat. Kun sitten pidot alkoivat, nuot kolme vanhaa neitsyttä kummallisessa pu'ussa salihin astui, ja morsian heille lausui: "terve tultuanne, rakkaat tätiseni!" - "Hyi tuollaisia rumia sukulaisia," ylkä mutisi. Sitten hän lättä-jalkaista lähestyi ja kysäsi: "mistä teille tuommoinen leveä jalka?" - "Rukin-polkemisesta, rukin- polkemisesta," akka vastasi. Ylkä tuosta meni toisen tykö ja kysyi

häneltä: "mistä teille tuo kamalan pitkälle alaspäin roikkuva huuli?" - "Langan-kastamisesta, langan-kastamisesta," tuli vastaukseksi. Nytpä hän kysyi kolmannelta: "mistä teille tuommainen tavattoman leveä peukalo?" - "Langan-kiertämisestä, langan-kiertämisestä," vaimo vastata tokasi. Silloin prinssi pelästyneenä huudahti: "älkөөn sinä ilmaisna ikänä ihana morsiameni enään kajotko rukkihin!" Näimpä tämä sitten pääsi tuosta ikävästä kehräämisestä.

* * *